

LEGENDY

— A —

LHÁŘI

MORGAN RHODES

MORGAN RHODES

LEGENDY

—A—

LHĀRI

Našim vzpomínkám, těm dobrým i těm špatným,
těm šťastným i těm nešťastným.

PRVNÍ KAPITOLA

Čarodějka, která procházela zaplněnou restaurací, neušla zájmu nikoho, koho mījela. Měla dlouhé tmavě hnědé vlasy, bledou pleť a rty stejně šarlatově rudé jako šaty obepínající její štíhlé tělo. V uších, na krku a na zápěstích se jí třpytily diamanty. Snadno se mohla vydávat za mladou ženu nějakého politika či obchodníka, mířící za přáteli na večeři. Většina lidí by ji považovala za krásnou, elegantní, moderní a naprosto neškodnou dámu.

To by se ale šeredně spletli.

Nedívala se nalevo ani napravo. Soustředila se totiž na jedinou osobu.

Na mě.

Nenutila jsem se k úsměvu. Nezamávala jsem jí na pozdrav. Snažila jsem se zatajit strach, protože ten by mi dneska ani trochu neprospěl.

Přejela jsem pohledem z čarodějky na vysokého mladého muže, který ji doprovázel. Černé oči. Tmavé vlasy. Rozložitá ramena. Napjatá hranatá čelist. Po straně krku vytetovaná dýka, viditelná nad límcem černého koženého kabátu. Na rozdíl od zdánlivě neškodné čarodějky působil Jericho Nox jako nebezpečný muž, spousta lidí by před ním vzala instinktivně nohy na ramena. Já ale úlevou nad tím, že vidím ukrutníka, málem zapomněla dýchat.

Brzo po tom, co jsme dorazili do Cresidie, města ležícího šest set mil severně od Ironportu, Jericho beze slova zmizel. Uplynulo pět dlouhých dní, kdy se nic nedělo. Už jsem začínala věřit, že ho jeho dábelská

velitelka potrestala za to, že na své poslední výpravě selhal. Nebo ještě hůř... že ho zabila. Až během dneška jsem dostala zprávu, že se tu mám s ním a s čarodějkou sejít. Sama.

Jericho sledoval restauraci ostražitým pohledem, pevným a neproniknutelným jako ocel. Stůl, u kterého jsem seděla, stál v klidném výklenku, odděleném od zbytku podniku kamenným průchodem. Za ním kypěl životem lokál plný hostů a pobíhajících číšníků. Bez uklidňujícího vědomí, že mám poblíž nejmíň stovku svědků, bych rozhodně nikdy nesusouhlasila, že se s touhle čarodějkou setkám.

Posadila se naproti mně, a já se napjala. Vůbec by mi nevadilo, kdyby tuhle ženskou za její dlouhý seznam odporných zločinů hned zítra popravili. Na tu podívanou bych si klidně zajistila místo v první řadě. Dneska by mi ale její smrt neposloužila. Elian potřeboval její pomoc, a já taky, ve více směrech, než bych byla ochotna připustit.

„Představ nás, prosím, Jericho.“ Překvapilo mě, jak zní její hlas – byl sladký a vláčný jako med. Asi jsem čekala, že bude křiklavý a drsný jako její pověst.

Ukrutník se posadil vedle své velitelky. Snažila jsem se rozluštit jeho výraz, ale nedokázala jsem z něj vyčíst, kde byl těch pět dlouhých dní.

„Valery,“ pronesl klidně, mně důvěrně známý hluboký hlas nedával najevo ani kapku citu, „tohle je Josslyn Drakeová. Josslyn Drakeová, tohle je Valery.“

Řekl mi Drakeová tolikrát, že moje křestní jméno znělo z jeho úst divně. Ne špatně divně. Jenom divně.

Valery mávla na číšníka. Už k nám mířil s láhví červeného vína a bez ptaní nalil dvě sklenky – jednu mně a jednu jí.

„Dovolila jsem si nám objednat předem,“ vysvětlila.

„To je od vás moc pozorné,“ odpověděla jsem suše. „Jericho si nedá?“

„Jsem raději, když mí zaměstnanci nepijí alkohol.“

„To nic,“ ozval se Jericho. „Nemám žízeň.“

Litovala jsem, že jsme neměli příležitost promluvit si předem, abych měla představu, co můžu od setkání s jeho velitelkou čekat. Co ta ženská ví, co chce, co plánuje.

„Už jste někdy byla v Cresidii, Josslyn?“ zeptala se Valery, když se číšník odporoučel.

Zdvořilé řečičky mi k téhle situaci neseděly, ale snažila jsem se to přečkat.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Nikdy jsem necestovala moc daleko z Ironportu. Aspoň donedávna.“

Ironport ležel v jižní části říše Regara a Cresidia v severní. Zatímco Ironport se svými šedými a stříbrnými mrakodrapy a pečlivě udržovanými zelenými prostory byl pruderní, praktický a úctyhodný, Cresidia měla pověst prázdninové destinace – s luxusními obchody, naleštěnými hotely a písečnými plážemi. Co jsme dorazili, trávila jsem většinu času na jedné z těch pláží, hleděla na jiskřící modré moře a dávala si dohromady všechno, co jsem viděla a zjistila za poslední měsíc. Za měsíc, který mi rozbil život, jak jsem jej do té doby znala, na milion ostrých střepů.

„Život premiérový dcery,“ uvažovala Valery. „Musel vás jistě velice omezovat.“

Snažila jsem se udržet klidnou tvář. „No, vlastně mi připadal docela neomezený. Až do minulého roku, samozřejmě.“

Přikývla, nehnula ani brvou. „Ano, jistě. Smrti vašeho otce je mi hluboce líto.“

Prsty mě svrběly, chtělo se jim popadnout ze stolu steakový nůž a zabodnout jí ho okem až do toho dábelského mozku.

„Moc se snažím chovat se k vám zdvořile,“ řekla jsem napjatě. „Opravdu. Ale jistě chápete, že to pro mě bude dřina.“

Chvíli si mě prohlížela, v dokonale upravené ruce držela sklenku vína. „Jericho tvrdí, že víte všechno.“

„Vím toho dost,“ vyštěkla jsem. Rozhodla jsem se jí dál nevěnovat a zaměřit se na ukrutníka, než se vzpamatuju a ovládnu se. „Kde jsi byl posledních pět dní?“ spustila jsem na něj bez obalu.

Jericho zamrkal, tvář se mu napjala. „Potřeboval jsem něco vyřídit.“
„Co?“

Upřel na mě černé oči, v jejich hloubkách svítilo němé varování.
„Něco.“

„Potřebovala jsem, aby mi Jericho přinesl tohle,“ ozvala se Valery, sáhla do kabelky, vytáhla nějaký předmět a položila ho na stůl. Byla to malá zlatá krabička ozdobená geometrickými rytinami.

Jen co jsem ji uviděla, zatajila jsem dech. Střelila jsem zmateným pohledem k Jerichovi.

„Můžeš to vysvětlit,“ dovolila mu s ledabylým mávnutím ruky.

Přikývl a napětí v jeho tváři trochu povolilo. „Val chtěla, abych zaskočil za Tobinem a získal tu paměťovou krabičku zpátky. Doslechla se, že ji chce prodat. Už začal sondovat, kolik by mu vynesla na černém trhu. Dorazil jsem právě včas a sebral mu ji.“

„Myslela jsem, že jsi říkal, že na tom nezáleží,“ namítla jsem bolavě staženým hrdlem. „Že se paměťová magie dá uskladnit v jakémkoli předmětu.“

„Spletl jsem se,“ odpověděl.

Zaškaredila jsem se na něj. „Ty ses spletl?“

Pokrčil rameny. „Někdy se to stává. Vypadá to, že symboly na krabičce jsou přímo určené pro tuhle magii. Člověk se pořád učí.“

V tu chvíli mi došlo, že černý kožený kabát, který má na sobě, je ten, ježž mu násilím sebral Tobin, člen Královny gardy a zrádce impéria, tajně pracující pro Valery. Krabička tou dobou spočívala v jeho kapse.

„Hezký kabát,“ poznamenala jsem.

„To jistě,“ přisvědčil. „Jsem rád, že ho mám zpátky.“

Nebyla jsem si jistá, jestli se vůbec chci zeptat, ale odpověď jsem potřebovala vědět. „A ten Tobin... ještě žije?“

Jericho chvíli nepromluvil. „Určitě žije v srdcích lidí, kteří ho měli rádi. Ale dost pochybuju, že někdo takový existuje. A jinak? Ne. Tobin je tuhý jako dratev.“

Nemusela jsem se ptát, jak Tobin umřel. Dokázala jsem si to domyslet. Na příkaz Valery. Takhle ta ženská řeší potíže. Chtěla, aby pro ni Jericho tu krabičku ukradl na Královnině galavečeru. A dostala ji, byť tři týdny po původním termínu. Samozřejmě bez jejího cenného a nesmírně důležitého obsahu. Ale měla ji.

Čarodějka pozorně sledovala, jak na to zareaguju. Možná čekala, že budu znechucená nebo se vyděším při představě, že Jericho někoho zabil na její rozkaz. To bude zklamaná.

Tobin střelil Jericha do prsou, pak nás oba strčil do vězení obehnaného zdí a vůbec se nestaral, jak to s námi dopadne. A mně je zase úplně fuk, jak skončil on.

Takže teď jsem dostala odpověď na otázku, kde Jericho trčel posledních pět dní. Bylo načase věnovat se současnosti a tomu, co ta současnost znamená pro mou budoucnost.

„Co jsi jí řekl?“ zeptala jsem se Jericha.

Podíval se na mě zpříma, tvářil se teď nečitelně, tvář mu skoro nepostřehnutelně ztuhla.

„Všechno,“ odpověděl.

To slovo v sobě neslo tíhu hory.

„Všechno?“ opakovala jsem tak klidně, jak jsem jen dokázala. Srdce mi bušilo.

Přikývl. „Patří to k mojí práci, Drakeová. Řekl jsem Val o našem setkání s Rushem, o poradách s Lazosem v Královnině pevnosti, o tom, jak jsme se dozvěděli o Elianovi a jeho nešťastném prokletí... a samozřejmě o tobě. Ví, že ti ta paměťová magie uvízla v hlavě a že jsme nenašli

způsob, jak ji dostat ven, aby se nedotčené zboží mohlo předat klientovi. A taky to, že jsi viděla spoustu tíživých scén z odporné minulosti lorda Banyona, včetně té noci, kdy vypálil palácové město do základů.“

No prima. Takže v podstatě všechno.

„To je... hodně,“ hlesla jsem stísněně.

„To ano,“ přisvědčila Valery. „Musí to být fascinující, nahlédnout tak hluboko do pochybné minulosti toho čaroděje.“

Málem by mě rozesmála. Naštěstí jsem neměla náladu se bavit.

„To záleží na tom, co považujete za fascinující, že?“ odpověděla jsem.

„Nejspíš,“ přikývla.

Nenáviděla jsem, že moje nejhlubší, nejtemnější tajemství leží vyložena na stole a já nejsem tím, kdo ten příběh vyprávěl. Jistě, Jerichovi jsem to nevyčítala. Valery ho ovládala svou magií – magií, kterou mu přede dvěma roky doslova vyřezala do kůže – a nenechala mu moc svobodné vůle, aby mohl vzdorovat rozkazům velitelky.

„Co přesně jste viděla?“ zeptala se Valery.

„Spoustu věcí,“ odpověděla jsem a dopřála si chvíli na soustředění. Dívala jsem se na čarodějku a snažila se rozluštit, jak se dívá na to, že ve mně uvízla magie, o kterou má zájem. Neviděla jsem nic znepokojivého, ale ani uklidňujícího. „Jericho vám řekl, že jsme se snažili najít řešení u Rushe. A u Vandera Lazose.“

Přikývla. „Řekl. Ale marně.“

Naježila jsem se. „Já se o tohle neprosila. Je to to poslední, co bych kdy chtěla. Ještě před třemi týdny jsem si myslela, že veškerá magie je ďábelská.“

Povytáhla obočí. „A teď?“

„Teď vím, že je jako nůž, jen tak vražedná jako čaroděj, který ji třímá.“ Takhle nějak to formuloval Jericho a já zjistila, že mi to pomohlo všemu porozumět. Magie elementů je dobrá, neutrální. Jen lidé se vědomě rozhodnou, že budou zlí.

„Mág,“ opravila mě Valery. „Říkáme si *mágové*.“

„Jistě. Jak myslíte.“ Nepřišla jsem si sem pro přednášku. Stejně jsem si ale tu informaci v duchu zařadila do pořad rostoucí složky na toto téma.

Valery si mě teď prohlížela zvědavě jako hladová kočka, která zahlnala do kouta bezmocnou myš. „Jak děsivé to všechno musí být pro někoho, kdo byl celý život tolik chráněný před světem magie.“

„Rozhodně jsem se poučila,“ připustila jsem. „Jericho říkal, že se vám zmínil o Elianovi.“

„Teď nemluvíme o princí. Mluvíme o vás, Josslyn. O vás a o problému, který jste mi způsobila.“

Naježila jsem se. „Schválně jsem to neudělala.“

„Na tom v tuhle chvíli nezáleží. Výsledek je stejný, jako kdybyste mě záměrně okradla.“

Nadechla jsem se a zvedla bradu. Měla jsem co dělat, abych se dokázala tvářit, že tahle žena není připravená, ochotná a schopná mi tu magii doslova vyřezat z těla. Ale nemínila jsem se před ní hrbít a žebrat o milost. Víím, jak funguje moc, a kdybych jí ukázala, že se bojím, poznala by, že mě může ovládat stejně snadno, jako ovládala Jericha.

„Mám větší problém než netrpělivého zákazníka,“ opáčila jsem klidně. „Pokud vám Jericho řekl o princí Elianovi, pak víte, že královna Isadora je lhářka, pokrytec... a vrah. Popravuje čarodějky a čaroděje – *mágy* –, kteří si nezaslouží umřít.“

Valery mě zamyšleně sledovala. „Mně je jedno, co královna Isadora dělá, nebo nedělá.“

Nepokoušela jsem se ani zatajit šok nad tím prohlášením. „Vážně?“

„Vážně. Mně záleží na mém obchodování, na mých klientech a na mé pověsti. Zítřka se chci setkat s princem Elianem a probrat jeho poněkud kuriózní situaci.“

Páni, to je hezky kulantně řečeno, pomyslela jsem si.

„Dokážete mu pomoci?“ zeptala jsem se nahlas.

„Dneska vám na tuhle otázku odpovédět nemůžu. Dneska jde o vás, Josslyn. Konkrétně o to, co jste viděla z minulosti lorda Banyona.“

„Proč to chcete vědět?“

„Považujte to za zkoušku.“

Zkoušky jsem odjakživa nenáviděla. Zvláště ty, ke kterým jsem se navíc ani nepřihlásila.

„Pokud jste tak zvědavá, budete si muset najmout nějakého čaroděje – nebo mága –, který ovládá elementii vzduchu a země, aby tu magii uměl správně vytáhnout,“ oznámila jsem jí nevzrušeně. „Pak si můžete klidně zažít pár ozvěn na vlastní kůži, když budete chtít.“

„V tom je problém, Drakeová,“ vložil se do toho Jericho. „Takoví mágové jsou hrozně vzácní. Jeden z milionu. Nebo spíš z miliardy. Poslední, kdo by to dokázal, se nechal zabít při útoku na Banyonovo panství přede dvěma měsíci. Myslíme si, že to on vyrobil krabičku, a ta pak byla zabavena s dalšími čarodějovými poklady. Lazos nás vodil za nos, chtěl, ať si myslíme, že existuje východisko, tajil nám, že po té záležitosti s princem o svou magii přišel. Ale Banyonovy vzpomínky...“ Zachmuřil se. „Vypadá to, že v tobě zůstanou trčet.“

I když jsem se smířila s tím, že při příležitostných, náhodných záblescích čarodějovy fascinující a děsivé minulosti mám zajištěno sedadlo v první řadě, přičila se mi představa, že by to tak šlo donekonečna.

„Sakra,“ zašeptala jsem. Pořádně jsem si hltla ze sklenice vína, vyprázdnila jsem ji jedním douškem.

Věděla jsem, že existuje další možnost, jak ze mě ty vzpomínky vytáhnout. Moje smrt. Ta nevyslovená hrozba se teď vznášela nad stolem jako páchnoucí mračno.

„My řešení najdeme,“ ujistil mě Jericho. „Potřebuju jenom trochu času. Kde je ten tvůj klient teď, Val?“

„Tady v Cresidii,“ odpověděla a přejela ukazováčkem po okraji sklenice.

„Kdo vůbec mohl vědět, že taková krabička existuje? Kdo by si vás najal na takovou práci?“ Odpovědi na tuhle veledůležitou otázku jsem se snažila dopídit od samého začátku. „Jestli tu krabičku vyrobil Banyon, držel by ji v tajnosti. Nechtěl by, aby jeho vzpomínky padly do nesprávných rukou. Ledaže...“ Pořád, znovu a znovu jsem se vracela ke stejné hypotéze, protože mi vyhovovala. „Je to on, že? Váš klient musí být sám lord Banyon.“

„To si myslíte?“ čarodějka naklonila hlavu, můj dohad ji viditelně pobavil.

„Věděl bych, kdyby to byl on,“ poznamenal Jericho temně.

„Vážně?“ podivila jsem se.

„Ano, věděl.“

Valery zavrtěla hlavou. „To jenom dokazuje, jak málo toho víte o mém světě, Josslyn. Jak je propojený, jak hluboko se táhnou jeho údoly. Existují desítky lidí, pokud ne stovky – včetně samotné královny –, které by zaplatily celé jmění za přístup k uvězněným vzpomínkám lorda Banyona. Za možnost vidět to, co viděl on, zažít to, co zažil on. Všechnu tu úžasnou pravdu, ne zbytečné lži.“

„Jo, pro mě to zatím byla hotová radost,“ odpověděla jsem ironicky, pak jsem zvedla bradu a podívala se jí zpříma do očí. „Chystáte se mě zabít a vytáhnout ze mě tu magii pro svého klienta?“

Okamžitě jsem ucítila žár Jerichova pohledu. Ta přímost se mu jistě nezamlouvala, ale potřebovala jsem to vědět a tanečky kolem takových otázek by nás nikam nedovedly.

„Slíbila jsem Jerichovi, že nic takového neudělám, Josslyn,“ odpověděla Valery. „A on mi slíbil, že nějaké řešení toho našeho společného problému najde.“

„Najdu,“ potvrdil.

Mluvil mnohem sebejistěji, než jsem se cítila já. Zvláště potom, co jeho velitelka skoro potvrdila, že zvažovala, že mě zamorduje.

Jericho ji znal mnohem líp než já. Přede dvěma lety mu dala doslova druhou šanci na život, ale zaplatil za to vysokou cenu, musel se uvázat do otroctví. Byla bych ráda, kdyby si mohl svobodně vybrat vlastní cestu, vlastní budoucnost, aby nebyl nucen stát se ukrutníkem – zlodějem, vrahem a poslíčkem zároveň – pracujícím pro zlou čarodějkou s dlouhým seznamem bohatých a zkažených klientů.

Pro dábelskou čarodějkou, o které se říkalo, že je nesmrtelnou bohyní smrti.

S chutí bych se takové podivné a děsivé možnosti vysmála, ale po všem, co jsem viděla, po všem, co jsem se dozvěděla, jsem s posměšky dávno skončila.

„No, tak díky,“ prohodila jsem tak ledabyle, jak jen jsem dovedla. „A mezitím musíte pomoci princovi Elianovi. Máte tu speciální dýku, co tolik účinkuje při magii smrti. Proto si myslím, že princovi pomůžete kletbu zlomit.“

„Tys jí řekl o mé dýce,“ podivila se Valery.

„Nezmínil jsem se ti o tom?“ povytáhl obočí.

„Ne.“

„Tak to jsem asi zapomněl.“

„Zřejmě.“ Valery chvíli mlčela. „Josslyn, proč vám záleží na tom, aby se princ vyléčil z té své nešťastné... nemoci?“

Z mnoha důvodů, ale nemínila jsem je tu teď všechny probírat. „Protože je živý důkaz toho, co královna provedla, zatímco ostatní posílá na smrt.“

„Vy chcete zničit impérium.“

Nad tím jsem se na chvíli zamyslela. „Ne, jenom královnu.“

„A co potom? Princ Elian se ujme trůnu a postará se o to, aby se tajná pravda o mázích a elementii konečně odhalila světu?“

Pokrčila jsem rameny. „Tak daleko neuvažuju. Zatím chci jenom to, aby se Elian vrátil ke svému bývalému královskému já. A pevně věřím, že to pro něj můžete udělat.“

Valery si dolila víno. Nikdo nám nepřinesl žádné jídlo, dokonce ani chleba. Cítila jsem dušené kuře a pečený česnek, lahodné vůně linoucí se zpoza závěsu výklenku. Stoly hostů se prohýbaly pokrmy, nad kterými by se mi normálně sbíhaly sliny, být to nějaký jiný večer. Lokálem procházel houslista a vyhrával příjemnou melodii, ale skoro jsem ji nevníkala. Soustředila jsem se na čarodějkou, čekala jsem, až zase promluví.

„Povězte mi o těch ozvěnách, Josslyn,“ pobídla mě nakonec. „Povězte mi přesně, co jste viděla. Co ten požár před šestnácti lety? Nikdy jsem se osobně nesetkala s paměťovou magií a ta nechvalně známá noc mě fascinuje. Začneme jí, ano?“

A byli jsme zpátky u toho. Mohlo se zdát, že jsem poznala všechno z Banyonovy minulosti, ale nahlédla jsem jen malé dílky té obrovské skládačky královnina nejúpornějšího a nejnebezpečnějšího nepřítele. Čaroděje, který zasvětil život zničení impéria a vrácení moci a svobody těm, kdo dovedou ovládat magii elementů.

Podívala jsem se na Jericha a postřehla jsem, že se při zmínce o té noci napjal – o noci, která připravila o život jeho rodiče. Zahynuli při požáru a z něj a jeho mladšího bratra se stali sirotci.

Instinkt mi napovídal, abych se držela zpátky a neodhalila toho téhle čarodějce moc. Už tak znala spoustu mých tajemství. „Povolal ohňovou magii, aby unikl z vězení. Vymklo se to z ruky. Královna tvrdí, že Elian tu noc umřel, ale neumřel. Vander Lazos ho dva týdny před požárem oživil. A to je asi tak všechno.“

„Aha. No, pro začátek by to šlo. Teď bych vám ráda něco ukázala.“ Valery znovu sáhla do kabelky, vytáhla dýku a položila ji před sebe vedle paměťové krabičky. Byla celá zlatá, dlouhá jako talíř, do ostré čepele měla hluboko vyryté symboly.

Chvíli jsem nemohla věřit vlastním očím.

„To je ono?“ špitla jsem.

„Ano,“ potvrdila.

Najednou mi došla řeč, strnula jsem v posvátné úctě před tím prastarým předmětem nebezpečné magie. Cítila jsem z něj něco – brnělo mě z toho tělo, dalo by se to přirovnat ke statické elektřině, ale vnímala jsem to jako příjemný pocit, žádnou bolest. Připomnělo mi to, jak jsem se cítila, když jsem na Královnině galavečeru prvně uviděla paměťovou krabičku.

„Pravý původ té dýky je záhada, dokonce i pro mě,“ vykládala Valery. „Jistě vím jenom to, že pomáhá vybrousit mou vrozenou magii. Navíc je to užitečný nástroj k vytahování pravdy z mlčenlivých úst.“

Potřásla jsem hlavou, aby se mi v ní rozjasnilo, zhluboka jsem se nadechla, položila ruce ze stran kolem svého nedotčeného talíře a přiměla jsem se podívat čarodějce do očí. Musela jsem se soustředit, nenechat se rozptýlit lesklými zlatými předměty.

„Mým cílem je pravda, Valery,“ prohlásila jsem pevně. „A věřím, že když pomůžete Elianovi –“

Ani jsem nezaznamenala, jak se dala do pohybu, dokud nebylo po všem. A necítila jsem žádnou bolest, dokud se nespustila krev, jasně rudá ve světle svíčky.

Moje krev.

Shlížela jsem na zlatou čepel, která teď trčela z mé ruky přišpendlené ke stolu.

Jericho už byl na nohou. „Valery, co to sakra děláš?“

„Sedni si,“ sykla. „Okamžitě.“

Jericho se ztěžka svezl na židli, jako by mu nic jiného nezbyvalo.

Horečně jsem vyhledala jeho pohled. „C-co –?“ povedlo se mi vykoptat, ale nebyl to nic víc než chraplavý šepot. Scházal mi dech, abych začala volat o pomoc.

„Podívejte se na mě, Josslyn,“ vyzvala mě Valery.

Ani jediný člověk nepohlédl k našemu oddělenému koutku restaurace. Hovor u stolů pokračoval, jako by se nic nestalo. Číšníci roznášeli talíře jídla a pití, a ani nezpomalili. Nikdo netušil, co se mi právě stalo.

Zkusila jsem znovu promluvit, ale chyběl mi vzduch na to, abych postavila jediné slovo. Cítila jsem jenom pronikavou agonii ostré čepele, která se mi zabodla do ruky.

„Dost, Valery,“ zavrčel Jericho. „Řekla jsi, že jí neublížíš.“

„Ne, řekla jsem, že ji nezabiju,“ odtušila klidně. „Nařizuju ti, abys mlčel, Jericho. Víš, jak mučivé je vzdorovat, takže se o to ani nepokoušej.“ Pak se střetla s mým bolestným pohledem. „Řekněte mi všechno, co jste viděla z té noci požáru paláce, a nic nevynechejte.“

Po tvářích mi tekly horké slzy. Chytila jsem se za zápěstí, snažila jsem se znehybnit přišpendlenou ruku. Bolest mi ztěžovala myslet nebo strávit cokoli. Nemohla jsem se zbavit třesu a na okrajích zorného pole mi plavaly černé tečky. Chvilí jsem čekala, že omdlím, ale neodolatelný účinek Valeryina hlasu mě držel při vědomí.

Neměla jsem v úmyslu prozradit víc z ozvěny – nebo série ozvěn – z noci požáru. Ale její slova v sobě teď nesla váhu, cítila jsem ji až v kostech. Jako břitva ostrý pocit mi pronikal do krku, odváděl mou pozornost od ruky.

Slova se mi začala valit z pusy, líčila jsem jí, co jsem viděla – jak Banyon procházel ulicemi palácového města, nechával za sebou oheň a masakr. A předtím, před požárem, když byl ještě uvězněný – jak čelil královně, která ho nenáviděla za to, že odmítl přivést jejího dědice z mrtvých, přestože si myslela, že to dokáže.

„Elian je syn lorda Banyona,“ oznámila jsem jí. „Je to královnino nejtemnější tajemství. Nebo aspoň jedno z nich.“

„To už vím od Jericha,“ odbyla to velkolepé odhalení mávnutím ruky. „Řekla jste, že před lorda Banyona přivedli jeho manželku a malou dcerku.“